

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת אמור תשפ"ד תהא שנת פדה נפשי.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7jH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מאלף משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

הַקָּשֶׁר בֵּין "בֵּא יָבֵא לֹא יֵאָחֵר"

ל"בֵּא מְבֹאָה בְּאֵר לַחֵי רֵאִי" וּל"ג בְּעֶמֶר.

מְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (פסחים פח.) אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, מֵאִי דְכָתִיב "וְהִלְכּוּ גוֹיִם רַבִּים וְאָמְרוּ לָכֵן וְנִעְלָה אֵל הַר ה' וְאֵל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב", "אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק" לֹא נֶאֱמַר, אֶלָּא "אֱלֹהֵי יַעֲקֹב". לֹא כְּאַבְרָהָם שֶׁכָּתוּב בּוֹ "הַר", שֶׁנֶּאֱמַר "בְּהַר הוֹי"ה יִרְאֶה". וְלֹא כִּי־יִצְחָק שֶׁכָּתוּב בּוֹ "שְׂדֵה", שֶׁנֶּאֱמַר "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה". אֶלָּא כִּי־יַעֲקֹב שֶׁקָּרָא "בֵּית", שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית אֵל". רוֹאִים שֶׁהַגְּמְרָא מִיַּחֲסֵת אֶת הַשֵּׁם שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׂדֵה לִי־יִצְחָק מִהַפְּסוּק "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה". שֶׁמֵּעֵתִי בְּאוֹר מֵהַר"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א עַל הַפְּתוּב (בראשית כד, טב) "וַיִּצְחָק בָּא מְבֹאָה בְּאֵר לַחֵי רֵאִי וְהוּא יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנְּגֹב: וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה לְפָנוֹת עַרְב וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה

גמלים באים: ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל, שכל הארועים קשורים אלו לאלו, דמובא ברש"י "ויצחק בא מבוא באר לחי ראי" שהלך להביא הגר לאברהם אביו שישאנה. ובהמשך מובא ברש"י "ויסף אברהם ויקח אשה ושממה קטורה" זו הגר ונקראת קטורה על שם שנאים מעשיה כקטרת. לכן מיד אחרי שיצחק הביא את קטורה לאברהם והשיג את סוד ריח הקטרת שהיה ממנה, הוא יצא "לשוח בשדה" בבית המקדש להתחבר לשרש נשמתו שבבית המקדש שהיא בסוד "ריח שדה" שהוא ריח הקטרת. ולכן הוא תקן באותו זמן את תפלת מנחה שמתפללים בין הערבים בזמן הקטרת הקטרת. ומיד אחר כך נזדווגה לו רבקה לעורר את היחוד העליון של בית המקדש. וכן מצינו בזהר שיצחק הגיע מבאר לחי ראי לשאת את רבקה לאשה, כי שם שרש היחוד שלו עם רבקה: (ח"א קלו). **"וישב יצחק עם באר לחי ראי", הינו שפיתוב "בקחתו את רבקה" וישב עמה והתאחד עמה, מה זה "וישב יצחק עם באר לחי ראי" שהזדווג עמה, ואחז באותה הבאר לעורר האהבה.**

שמעתי מהרה"ג ר' יצחק נוסבובים שליט"א שהפסוק "ויצחק בא מבוא באר לחי ראי" דומה לפסוק (חבקוק ב, ג) "כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב אם יתמהמה חכה לו כי בא יבא לא יאחר". כי האותיות "לא יאחר" נמצאות בחבור המלים באר לחי ראי. וכידוע ש"יצחק" אותיות ק"ץ ח"י ובזמן הגאולה "יאמרו ליצחק כי אתה אבינו". וכן "לחי ראי" אותיות "ח א"ר יום ל"ג בעמר שמאיר בו אור היחוד העליון של הגאולה העתידה בזכות רשב"י, ולכן "באר לחי ראי" אותיות ב"ר יחא"י. וכן "מבוא באר לחי ראי" ס"ת א"י"ר. וכן כתוב (בראשית טז, יד) "על כן קרא לבאר באר לחי ראי הנה בין קדוש ובין ברד", ורואים שהבאר לחי ראי נמצאת "בין קדוש ובין ברד" רמז על "ח א"י"ר שחל ברב השנים בין פרשת קדושים לבין פרשת בהר בגימטריא ברד עם הפולל. וכן "לא יאחר" נרמז בפסוק "אחר ישבו בני ישראל ובקשו את יי אלהיהם" כי הגאולה תלויה בכך שיבקשו אותה. וכן "לא יאחר" נרמז בפסוק "והנה איל אחר נאחז בסבך" שמרמז על זמן הגלות. כמובא במדרש (ב"ר נו, ט) "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך"

בְּקִרְנֵי, מֵהוּ אַחַר אָמַר רַבִּי יוֹדֵן אַחַר כָּל הַמַּעֲשִׂים יִשְׂרָאֵל נֶאֱחָזִים בְּעִבְרוֹת וּמִסְתַּבְּכִין בְּצָרוֹת וְסוֹפֵן לִיגָאֵל בְּקִרְנֵי שֶׁל אֵיל. וְכֵן סוֹפֵי הַמַּלּוּי שֶׁל יִאֲחָר יוֹד אֶל־חֵי חֵי־ת רִי־שׁ זֶה תִּשְׁפֹּד.

הַאוֹתִיּוֹת בְּאֲר־לַח־י רֵאִי נִרְמְזוֹת בְּשְׁנֵי נוֹטְרִיקוֹנִים יְחִידִים בַּתּוֹרָה; אֶחָד בָּאוֹת שְׁנֵיהֶם מִסוּף הַמְּלָה בְּכַתּוּב עַל טְהַרְת הַמִּצְרָע: (ויקרא יד, ט) "וְהָיָה בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ אֶת רֵאשׁוֹ וְאֶת זָקְנוֹ וְאֶת גִּבְתּוֹ עֵינָיו וְאֶת כָּל שְׁעָרוֹ יִגְלַח וְכִבֵּס אֶת בְּגָדָיו וְרַחַץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָהַר", וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל נִגְעִים' שֶׁשָּׂרַשׁ תַּבַּת תְּגַלְחַת הַיָּא גַּל ח, הֵינּוּ גַל שְׂבָא מִהֶאֱמָא שֶׁהִיא בְּחִינַת ח', לְרַמֵּז שֶׁתְּגַלְחַת מְסִירָה אֶת הַחִיצוֹנִים מִשְׁעָרוֹת הָרֵאשׁ, וְהֶאֱדָם זֹכָה לְהִתְחַבֵּר דְּרָךְ הַשְּׁעָרוֹת לְגַלִּי הַחֲכָמָה מֵאֵמָא, שְׂבָאִים מִ"הַשְּׂמֹן הַטוֹב עַל הָרֵאשׁ", וּמִתְחַבְּרִים לְאָדָם דְּרָךְ שְׁעָרוֹת רֵאשׁוֹ, וְלָכֵן יוֹם ל"ג בְּעוֹמֶר הוּא יוֹם תְּגַלְחַת, דִּיּוֹם זֶה הוּא יוֹם מְסַגֵּל לְהִתְחַבֵּר לְגַלִּי הַחֲכָמָה שְׂבָאִים מִהֶאֱמָא. וְלָכֵן אוֹתִיּוֹת יִגְלַח סְמוּכוֹת לְאוֹתִיּוֹת שֵׁם אַכְדוּטִים, דָּשֵׁם זֶה מֵאִיר בְּל"ג בְּעוֹמֶר וּמְסַמֵּל אֶת הַגְּלִים שְׂבָאִים מֵאֵמָא. וְכֵן הַמִּצְוָה צָרִיךְ לְהִתְגַּלַּח בְּגַלְל אֲחִיזַת הַחִיצוֹנִים בְּשְׁעָרוֹת שָׁלוֹ, וְלָכֵן הוּא נִטְהָר בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי עִם "לֶג שְׂמֹן", לְרַמֵּז שֶׁהוּא חוֹזֵר לְהִתְחַבֵּר לְאֵמָא שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׂמֹן וְשְׂמִינִי כְּשֶׁנִּטְהָר דְּרָךְ בְּחִינַת "לֶג" הַמְרַמֵּז עַל הַגַּל. וְזֶה הַסוּד שֶׁל תְּגַלְחַת ל"ג בְּעוֹמֶר. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'עֵטְרַת יְשׁוּעָה' (מוֹעֲדִים) שֶׁהַפְּסוּק הַל"ג בְּפָרְשַׁת תְּזַרִיעַ הוּא "וְהִתְגַּלַּח" עִם ג' גְּדוּלָה לְרַמֵּז שְׂבָנֵי ג' מִתְּגַלְחִים בַּיּוֹם הַל"ג. וְהַנּוֹטְרִיקוֹן הַשְּׁנִי שֶׁל הַאוֹתִיּוֹת בְּאֲר־לַח־י רֵאִי נִרְמֵז בָּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּפְסוּק שְׁיַעֲקֹב נִפְרַד מִלְּבָן שֵׁשֶׁם דּוֹרֵשׁ הָאֲרִיז"ל אֶת הַסּוּדוֹת שֶׁל ל"ג בְּעוֹמֶר: (בראשית לא, כ) "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֶבֶן לְבָן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא: וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַיִּקָּם וַיַּעֲבֹר אֶת הַנָּהָר וַיֵּשֶׁם אֶת פָּנָיו הַר הַגִּלְעָד".

מְצִינּוּ בַּזְהַר (תולדות קלה): הַלְבָנָה לֹא מוֹאֲרַת אֶלָּא כְּאֲשֶׁר רוֹאָה אֶת הַשֶּׁמֶשׁ, וְכִיּוֹן שְׂרוּאָה אוֹתוֹ, הִיא מְאִירָה, וְעַל כֵּן זֶה "בְּאֵר לַחֵי רֵאִי", וְאֵז מְאִירָה וְעוֹמֶדֶת בְּמִים חַיִּים, לַחֵי רֵאִי, כְּדִי לְהִתְמַלֵּא וּלְהֵאִיר מִזֶּה הַחֵי. רוֹאִים שְׂבָאֵר לַחֵי רֵאִי, הוּא הַשֶּׁמֶשׁ שְׂנִקְרָא חֵי, שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לְלְבָנָה שְׂנִקְרָא בְּאֵר סוּד הַיַּחּוּד הָעֲלִיוֹן. וְכֵן מוּבָא מִהֶרָה"ג ר' אֱלִיהוּ

שְׁטָרֶן שְׁלִיט"א ש' בָּאָר לְחֵי רֵא"י ר'ת רל"ב, שֶׁהוּא הַגִּימְטְרִיָּא שֶׁל ד' מְלוּנֵי שְׁמוֹת הַיְהוָה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שְׁמִסְמָלִים יַחֲוֹד יִסּוּד וּמְלָכוֹת שְׁמַחְבֵּר אֶת הָעוֹלָמוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהֶר (ח"ג קנא). "וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בָּאָר לְחֵי רֵא"י" בָּאָר זֶה מִמֵּי הַיְתָה, מִמֵּי שְׁכַל חַיֵּי הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים תְּלוּיִים בּוֹ וְרוֹאֵה הַכֹּל.

כְּתוּב (בראשית טז, ו) "וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל שָׂרִי הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ בְּיָדְךָ עָשִׂי לָהּ הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ וְתַעֲנֶנָּה שָׂרִי וְתַבְרַח מִפְּנֵיהָ: וַיִּמְצָאָהּ מְלֵאךְ יְהוָה עַל עֵין הַמַּיִם בְּמִדְבָּר עַל הָעֵין בְּדֶרֶךְ שׁוּר: וַיֹּאמֶר הֲגַר שִׁפְחַת שָׂרִי אִי מִזֶּה בָּאת וְאַנָּה תִּלְכִּי וְתֹאמְרִי מִפְּנֵי שָׂרִי גְבֵרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחֲתִי: וַיֹּאמֶר לָהּ מְלֵאךְ יְהוָה שׁוּבִי אֶל גְּבֵרְתְּךָ וְהִתְעַנִּי תַּחַת יָדֶיהָ: וַיֹּאמֶר לָהּ מְלֵאךְ יְהוָה הֲרַבָּה אֲרַבָּה אֶת זַרְעֲךָ וְלֹא יִסְפֹּר מִרְבִּי: וַיֹּאמֶר לָהּ מְלֵאךְ יְהוָה הֲנִדָּה הָרָה וְיִלְדֶת בֶּן וְקָרָאת שְׁמוֹ יִשְׁמַעְאֵל כִּי שָׁמַע יְהוָה אֶל עֲנִיָּךְ: וְהוּא יְהִי פָּרָא אָדָם יָדוּ בְּכָל וַיֵּד כָּל בּוֹ וְעַל פְּנֵי כָל אָחִיו יִשְׁכֹּן: וְתִקְרָא שֵׁם יְהוָה הַדֹּבֵר אֵלֶיהָ אֲתָה אֵל רֵא"י כִּי אָמְרָה הִגַּם הַלֵּם רֵא"י אֲחֵרִי רֵא"י: עַל כֵּן קָרָא לְבָאָר בָּאָר לְחֵי רֵא"י הִנֵּה בֵּין קֹדֶשׁ וּבֵין בְּרֵד: וְתִלְדֶת הֲגַר לְאַבְרָם בֶּן וַיִּקְרָא אַבְרָם שֵׁם בְּנֹו אֲשֶׁר יִלְדָה הֲגַר יִשְׁמַעְאֵל". רואים שֶׁהַמְּקוֹם הַזֶּה בָּאָר לְחֵי רֵא"י קִבֵּל אֶת הַשֵּׁם הַזֶּה אַחֲרֵי שֶׁהַמְּלֵאךְ הַתְּגַלָּה שֵׁם לְהֲגַר לְבִשְׂרָה לָהּ עַל לִידַת יִשְׁמַעְאֵל, יוֹצֵא מִזֶּה שֶׁהַשֵּׁרֶשׁ שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל נִמְצָא בְּמְקוֹם, וְאֵכֵן בָּאָר לְחֵי רֵא"י יִשְׁמַעְאֵל בְּגִימְטְרִיָּא בְּרֵאשִׁית שְׁמִסְמָל אֶת שֵׁרֶשׁ כָּל הַבְּרִיאָה.

יֵשׁ לְהַבִּין מִדּוּעַ בָּחַר יִצְחָק לְגוֹר דּוֹקָא בְּמְקוֹם הַזֶּה שֵׁשׁ שֵׁרֶשׁ יִשְׁמַעְאֵל, הֲרֵי יִשְׁמַעְאֵל הִיָּה שׁוֹנָא לְיִצְחָק וְנִסָּה לְהוֹרְגוֹ, וּבְגַלְלָה זֶה גִּרְשָׁה שָׂרָה אֶת הֲגַר וַיִּשְׁמַעְאֵל מִבֵּית אַבְרָהָם, וְכִמּוֹ שְׁפָתוֹב (בראשית כד, טב) "וַיִּצְחָק בָּא מִבּוֹא בָּאָר לְחֵי רֵא"י וְהוּא יוֹשֵׁב בְּאַרְצֵי הַנְּגֹב". וְכֵן כְּתוּב (בראשית כה, יא) "וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יִצְחָק בְּנֹו וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם בָּאָר לְחֵי רֵא"י". וּמִבְּאָר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוֹן שֶׁהַמְּקוֹם הַזֶּה קָשׁוּר עִם הַיַּחֲוֹד הַשְּׁלָם שֶׁל הַגְּאֻלָּה הָעֵתִידִיָּה, כִּפִּי שֶׁהַבְּאֵנוּ, לְכֵן נִדְּבַק יִצְחָק בְּמְקוֹם הַזֶּה. וְכֵן מוּבָא בְּמִפּוֹת הַתַּנ"ךְ הָעֵתִיקוֹת שֶׁהַמְּקוֹם הַזֶּה נִמְצָא דְרוֹמִית לְעִיר בָּאָר שְׁבַע, וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שֶׁהוּא

המקום שנקרא היום עין עבדת, שאינו רחוק מגבול עזה, שם התחילה לידת משיח ביום שמחת תורה תשפ"ד. וזה גופא הסבה ששם שרש לידת ישמעאל, כפי שבארנו במאמר 'קץ הימין' שהסבה שה' הביא את ישמעאל לעולם היתה לצרף הגאולה העתידה. כמוכא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כו) "עליו" אלו ישמעאלים שעליהם בן דוד יצמח. וכן מוכא במהר"ל (נצח ישראל' כו) ואמר 'והיכן שרי [המשיח] בבירת ערבא'. הערביים, אצלם גדל מלך המשיח, כי המשיח הוא רוכב ומתעלה על מדרגת הערביים, שהם בני ישמעאל. ובארנו כיון שהגאולה באה מצד הימין, קץ הימין, זה חייב לבא מתוך שליטת ישמעאל הימין דקלפה. לכן עם ישראל נכנסים לגלות תחת ישמעאל ונגאלים מאדום בצל צלמון שהוא ישמעאל, וברכיבה על החמור שהוא ישמעאל, וכפי שאומר המדרש שעליהם בן דוד יצמח, היינו בעזרתם של בני ישמעאל צומחת מלכות בית דוד, כיון שבפנימיות קלפת ישמעאל עוזרת לימין דקדושה שממנו היא יונקת, והיא הכלי של הימין למטה בעמקי הקלפות כשצריך לפעל דרך הקלפות. וכן מצינו בגמרא (שבת יא.) ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב תחת ישמעאל ולא תחת נכרי, ומבאר רש"י ולא תחת נכרי, אדומים, שהיו רשעים יותר. וכן מוכא בספר 'לקוטי לוי יצחק' (זהר שמות שצח) מאברהם יצא ישמעאל שאינו קלפה קשה כמו עשו, ואברהם הרי אמר "לו ישמעאל יחיה לפניך", שגם ישמעאל נראה טוב בעיניו. ובאמת ישמעאל עשה תשובה בחיי אברהם, מה שאין כן עשו. וכן מוכא בספר 'עץ הדעת טוב' (תהילים קכד) שישמעאל נקרא "פרא אדם" ולא אדם השלם כמו ישראל, מפני שיש לו זכות המילה, ויש בו בחינת אדם. ולא כמו שאר האמות שאינם נקראים אדם כלל. וכן מוכא במהר"ל (ריש נר מצוה) שישמעאל מקבל גם כח ישירות מה' ולא רק ניקה מישראל כשאר האמות. כמו שכתוב "ולישמעאל שמעתיך". וכן מצינו במדרש (פרקי דר"א ל') השונה הקב"ה שמו של ישמעאל לשמו של ישראל. וכן ערבי אותיות עברי. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דניאל סטבסקי שליט"א שעל ישמעאל לא מצינו לשון שגאה בתורה. מאידך על עשו כתוב (מלאכי א, ב) "אהבתי אתכם אמר ה' ואמרתם במה אהבתנו הלוא אה עשו ליעקב

נאם ה' ואהב את יעקב: ואת עשו שנאתי". וכן רואים שישמעאל זכו להיות הקלפה ששולטת על מקום המקדש בזמן החרבון. וכן שם הנביא שלהם נרמז בכתוב המדבר על חרבון בית המקדש, (ישעי' סד, י) "וכל מחמדינו היה לחרבה". וכן המספר המסתתר בין אותיות מקד"ש הוא 452 כמנין ישמעאל עם הכולל. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהכתוב שנאמר על ישמעאל (בראשית כא, טו) "ותשלך את הילד תחת אחד השיחים" אותיות המשי"ח, לרמז שהוא נשלח לעולם עבור המשיח. ולכן הכתוב מתחיל: "ויכלו המים מן החמת ותשלך את הילד תחת אחד השיחים", כי אם נוציא מספר מי"ם ממספר חמ"ת נקבל מספר משי"ח. וכן המשך הכתוב שם "כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם" עם האותיות והכולל בגימטריא משיח. וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית מג) ולמה נקרא שמו ישמעאל שעתיד הקב"ה לשמע באנקת העם ממה שבני ישמעאל עושין להם באחרית הימים.

שְׁלֹשָׁה שְׁבָקָשׁוֹ מִלְאָכֵי הַשָּׂרֵת לְדַחְפָּם, וְהַקָּשׁוֹר לְאַשְׁתֵּי רַבֵּי עֲקִיבָא שְׁנֵסוּ לְדַחְפָּה כְּשֶׁבְאָה לְנִשְׁקֵי רַגְלֵי רַבֵּי עֲקִיבָא.

שמעתי מהרה"ג ר' י. ה. שליט"א שישנם שלשה עליהם מזכר שבקשו מלאכי השרת לדחפם; הראשון משה רבנו כשעלה למרום, מובא בספר 'תורת המנחה' לרבי יעקב סקילי (דרשה סג) משה רבנו עליו השלום כשעלה למרום בקשו מלאכי השרת לדחפו ולהרגו אמרו מה טיבו של ילוד אשה בינינו ובאו לשלח בו יד לשרפו, אמר להם

אותו מלאך שאמר לו "עלה אל ה'", הזהירו בְּבִן עֲמֶרֶם שֶׁהוּא "יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן בְּצֶל שְׁדֵי יִתְלוֹנָן". וּכְשֶׁרָאָה מֹשֶׁה שְׁאִין פֶּח בַּמֶּלָּאךְ הֵהוּא כְּנֻגַד כָּל אוֹתוֹן הַמֶּלָּאכִים, מִיַּד הַלָּךְ וְאַחֲזוּ בְּכֶסֶף הַכְּבוֹד. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַצִּיּוֹנִי (מסעי) כְּתַב אִישׁ סוּדֵי כְּשַׁעֲלָה מֹשֶׁה לְמָרוֹם פָּגַע בּוֹ קִמּוֹאֵל הַשֶּׁר וְרָצָה לְדַחֲפוֹ וּלְהַשְׁלִיכוֹ לְאַרְץ וְכוּ'. עַד שֶׁאָמַר לִיה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲחֻז בְּכֶסֶף, שֶׁנֶּאֱמַר "מֵאֲחֻז פָּנֵי כֶסֶף פָּרִשׁוּ עָלָיו עֲנָנוּ". הַשְּׁנַי פְּנֻחֵס מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין פב:) "וַיַּעֲמֵד פְּנֻחֵס וַיִּפְּלֵ" אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וַיִּתְּפֹלֵל לֹא נֶאֱמַר אֱלֹא וַיִּפְּלֵל, מְלַמֵּד כְּבִיכּוֹל שֶׁעָשָׂה פְּלִילוֹת עִם קוֹנּוֹ, בְּקִשׁוֹ מֶלְאכֵי הַשָּׁרֵת לְדַחֲפוֹ אָמַר לְהֵן הַנִּיחוּ לוֹ, קִנְאֵי בְּן קִנְאֵי הוּא מְשִׁיב חֲמָה בְּן מְשִׁיב חֲמָה הוּא. הַשְּׁלִישִׁי רַבִּי עֲקִיבָא כְּשֶׁנִּכְנַס לַפְּרָד"ס מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (חגיגה טו:) סָלִיק רַבִּי עֲקִיבָא עָלָה בְּשָׁלוֹם וַיֵּרֵד בְּשָׁלוֹם וְעָלָיו הַפְּתוּב אוֹמַר "מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה" וְאָף רַבִּי עֲקִיבָא בְּקִשׁוֹ מֶלְאכֵי הַשָּׁרֵת לְדוּחֲפוֹ אָמַר לְהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַנִּיחוּ לְזִקְנֵן זֶה שְׂרָאוּי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכְבוֹדֵי.

נִרְאָה לְבָאָר עַל פִּי הַגְּמָרָא (כתובות סג.) כִּי אָתָּא [רַבִּי עֲקִיבָא] אֵיתֵי בְּהַדְיָה עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע אַלְפֵי תַלְמִידֵי. שְׁמַעְהָ דְּבִיתָהּ, הוֹת קָא נִפְקָא לְאַפִּיהָ. אָמְרוּ לָהּ שִׁיבְבַתָּא שְׂאִילֵי מַאֲנֵי לְבוּשׁ וְאִיכְסָאֵי. אָמְרָה לְהוּ "יִוֹדַע צְדִיק נִפְשׁ בְּהִמְתּוֹ". כִּי מְטָאֵי לְגַבִּיהָ נִפְלָה עַל אַפָּה קָא מְנַשְׁקָא לִיהָ לְכַרְעִיהָ. הוּוּ קָא מְדַחֲפוֹ לָהּ שְׁמַעִיהָ. אָמַר לְהוּ שְׁבִקוּהָ, שְׁלִי וְשְׁלַכְכֶם שְׁלָה הוּא. אֵשֶׁת רַבִּי עֲקִיבָא בְּקִשׁוֹ הַשְּׁמָשִׁים שְׁלוֹ לְדַחֲפָהּ, כִּי נִכְנְסָה לְמִקּוּם שְׂאִינּוּ רָאוּי לָהּ לְהַפְּנִס לְנִשְׁק אֶת רַגְלֵיו שֶׁל גְּדוֹל הַדוֹר. וְזֶה מַה שֶּׁקָּרָה לְמֹשֶׁה, פְּנֻחֵס וְרַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁנִּכְנְסוּ לְמִקּוּם שְׁגִבוּהָ מֵהֶם, וַיִּלּוֹד אִשָּׁה אֵינּוּ נִכְנַס שְׁמָה, וּבְקִשׁוֹ מֶלְאכֵי הַשָּׁרֵת לְדַחֲפֵם בְּטַעֲנָה שְׂאִין הַמִּקּוּם מֵיַעַד עֲבוּרָם. וְהַתְּשׁוּבָה שֶׁרַבִּי עֲקִיבָא עָנָה לְשִׁמְשׁוֹ; שְׁלִי וְשְׁלַכְכֶם שְׁלָה, הִיא עִמָּק הַתְּשׁוּבָה שֶׁעָנָה ה' לְמֶלְאכֵי הַשָּׁרֵת שֶׁבְּקִשׁוֹ לְדַחֵף אֶת מֹשֶׁה וְרַבִּי עֲקִיבָא. ה' הַזְּכִיר בְּתִשְׁבּוּתוֹ אֶת עֲנֵן הַכְּבוֹד. אֲצֵל מֹשֶׁה ה' אָמַר לוֹ לְאַחֲזוּ בְּכֶסֶף הַכְּבוֹד, וְאַצֵּל רַבִּי עֲקִיבָא ה' אָמַר שְׂרָאוּי זִקְנֵן זֶה לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכְבוֹדֵי, הַמְּשִׁג כְּבוֹד עֲנִינּוּ הַשְּׁפָעָה, וּמַה שְׂאֲנָשִׁים רַגִּילִים לְכַנּוֹתוֹ כְּבוֹד, הוּא הָאוֹר הַחוּזֵר שֶׁל הַכְּבוֹד. הֵינּוּ עֲקֵב הַרְגָּשֵׁת הַשְּׁפָעָה מִמִּקּוּם

מסים כמו בית המקדש או מלך או רב וכדומה, מחזירים לו כבוד על ידי השתחויה וכל פיוצא בזה. אבל חלק זה הוא הכבוד של האור החוזר. והחכמים האמתים שמשפיעים לרבים ומגיע אליהם אור חוזר של כבוד, בורחים מהאור החוזר שאין בו ממש. גם כשכתוב על המשיח **"והיתה מנחתו כבוד"** אין הכוונה על האור חוזר, אלא על האור הישר של ההשפעה שה' ישפיע דרכו ישועות לכלל ישראל. וזה יתן לו מנוחה ושמחה כשיראה את השמחה והישועות הגדולות שיעברו דרכו לכלל ישראל, והוא הכבוד האמתי. וכמו שכתוב על כבוד ה': (ישעיה ו, ג) **"מלא כל הארץ כבודו"** הינו שכל העולם מלא בהשפעת ה' שנקראת כבוד ה'. וכן כתוב (תהילים עב, יט) **"וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן"**. ותכלית בריאת העולם היא לכבודו של ה', כמובא במשנה: (אבות ו, יב) **כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא בראו אלא לכבודו, שנאמר "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו"**. והכוונה להשפעתו של ה', כי ה' ברא את העולם מתוך הרצון להשפיע טוב לנבראים. וזה מה שאמר רבי עקיבא לשמשו [המלאכים בשמים נקראים שמשים], שבזכות אשתו שהיא הכלי שלו לקבל השפעתו, זכו כלם לכבוד וההשפעה הגדולה של תורת רבי עקיבא, ושלי ושלכם שלה. בלי אשה שרוי האדם בלא תורה ובלא ברכה וכו', כי האשה היא הכלי שבזכותו הבעל יכול לקבל את כל ההשפעות להשפיע הלאה את כבוד ה' שירד למדרגות הנמוכות שהן תכלית ההשפעה, ובפרט אשת רבי עקיבא ששלחה אותו במסירות נפש ללמד תורה ובכך הגדילה את הכלי שלה לזכות להשפעת בעל כמו רבי עקיבא. וכשהיא באה לנשק את רגליו היא רמזה לו שהשפעת התורה של רבי עקיבא שהוא שרש תורה שבעל פה מיעדת לרדת מטה מטה לבחינת אשה שנקראת **רגלי בעלה** שהיא מקבלת את השפעת התורה שלו. ולכן היא שלחה אותו במסירות נפש ללמד תורה שזה גם שרש החיים שלה. וזה מה שענה ה' למלאכי השרת שבקשו לדחף את משה ורבי עקיבא, שה' הזכיר בתשובה את ענין **הכבוד**, לרמז שתכלית הכבוד וההשפעה היא שירד לעולמות התחתונים, וראוי זקן זה להשתמש בכבודי כדי להשפיע את כבוד ה' למטה מטה. וכן אמר ה' למשה לאחז בכסא הכבוד לרמז להם שתכלית בריאת התורה היא לכבוד השפעת התורה

לעולם התחתון מטה מטה. וכן ה' המליץ טוב על פנחס שהוא קנאי בן קנאי ויש לו כח להמשיך שפע וכבוד לבטל הדינים והמגפה מעל ישראל.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׂאֵרֵי תַנּוּ': "שְׂאֵו מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרָאוּ מִי בְּרָא אֱלֹהִי" מ"י בְּגִימְטְרִיא נ', וְאָמְרוּ חַז"ל אִיסְתַּכַּל בְּאוֹרֵי תַא וּבְרָא עֲלֵמָא, וְזֶה הֶרְמֵז מ"י בְּרָא אֱלֹהִי, כִּי מ"י רֹמֵז לַתּוֹרָה, וְעַל פִּי הַתּוֹרָה בְּרָא אֱלֹהִי שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַזֶּה. רוֹאִים שֶׁהֶעֱנִין שֶׁה' הִסְתַּכַּל בַּתּוֹרָה וּבְרָא אֶת הָעוֹלָם נֶרְמֵז בְּפִסּוּק "שְׂאֵו מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרָאוּ מִי בְּרָא אֱלֹהִי" הֵינּוּ הַבְּרִיאָה מִשְׁתַּלְשֵׁלֶת מִהַתּוֹרָה שֶׁבְּמְרוֹם, וְכֵאֵן נִמְצָא גַם הַשֶּׁרֶשׁ מִדּוּעַ ה' רָצָה שְׂאוֹר הַתּוֹרָה יֵרֵד לָעוֹלָם הַזֶּה כְּדִי שֶׁיִּחַבֵּר אֶת הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁל הָאֵילָן עִם הַפְּרִי שֶׁהֵם שְׂנֵי הַקְּצוּוֹת שֶׁל אוֹתוֹ דָּבָר. וְרָאָה זֶה פֶּלֶא הַמַּלְיָם "שְׂאֵו מְרוֹם" בְּגִימְטְרִיא דְּחִיפַת מִלְּאָדָּה, לְרִמְזָא שְׂאֵכֶן כְּשֶׁעוֹלָיִם לְמְרוֹם לְהַתְּבוֹנֵן בַּתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ מֹשֶׁה וְרַבִּי עֲקִיבָא, מְסַתְּכָנִים בְּדָבָר הַזֶּה שֶׁל דְּחִיפַת מִלְּאָדָּה. וְכֵן שֶׁמַּעֲתִי מִהֶרֶה"ג ר' ח. ש. שְׁלִיט"א שֶׁבְּפִסּוּק הַזֶּה נֶרְמֵזִים רַשְׁבִּי וְהָאֲרִיז"ל שֶׁגָּלוּ בְּעוֹלָם אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהוֹרִידוּ אֶת אוֹר הַתּוֹרָה הַגְּבוּהָ בְּיוֹתֵר לְמִטָּה מִטָּה: "שִׁמְעוּ" נֶרְמֵז בְּר"ת שֶׁל הַפְּתוּב (ישעיה מ, כו) "שְׂאֵו מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרָאוּ מִי בְּרָא אֱלֹהִי". וְכֵן "בְּרָא אֱלֹהִי" בְּגִימְטְרִיא בֵּר יוֹחָאֵי עִם הַמַּלְיָם. וְכֵן "בְּרָא אֱלֹהִי" בְּגִימְטְרִיא "ח אֲיִיר יוֹם ל"ג בְּעֶמְר. וְכֵן פְּתוּב (תהילים סח, יט) "עֲלִיתָ לְמְרוֹם שְׁבִית שְׁבִית לְקַחַת מִתְּנוֹת בְּאֲדָם". וּמִבְּאֵר רש"י: "עֲלִיתָ" אֶתָּה נֹגֵיד עִמּוֹ מֹשֶׁה בֶּן עֶמְרָם לְמְרוֹם, שְׁבִית שְׁבִית אֶת הַתּוֹרָה, וְלְקַחַת מִתְּנוֹת מִן הָעֲלִיּוֹנִים וּלְתַתֵּם לְבְנֵי אָדָם. וּמוֹבָא בְּסֵפֶרִים שֶׁ"שְׁבִי" ר"ת שֶׁמַּעוֹן בֵּר יוֹחָאֵי. יִצְחָק בֶּן שְׁלֵמָה, [הָאֲרִיז"ל], שְׁלוֹם בֶּן יִצְחָק, [הֶרֶש"ש]. יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם [הַבַּעַש"ט]. וְהוֹסִיף הֶרֶה"ג ר' דָּוִד וַיִּצְמַן שְׁלִיט"א שֶׁמֹּשֶׁה פִּינְחָס עֲקִיבָא בְּגִימְטְרִיא תִשְׁל"ו שֶׁהִיא שְׁנַת קָץ הֵימִין לְמַעְלָה כְּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי תוֹרָה לְהָאֲרִיז"ל פֶּרֶשֶׁת מִקֵּץ. וְהַמְשַׁמְעוֹת הַפְּשוּטָה שֶׁל קָץ הֵימִין לְמַעְלָה הִיא, שֶׁהַקָּץ כְּבֵר הַתְּגָלָה בְּשֶׁרֶשׁ הָעוֹלָם שֶׁנִּמְצָא בַּתּוֹרָה לְמַעְלָה, וְכַעַת נִשְׂאָר רַק לְמַשְׁכּוֹ לְמִטָּה שֶׁיִּתְגַּלֶּה בְּאַרְץ. וְכֵן הַשְּׁנִיִּים תִּשְׁל"ו תִּשְׁפ"ד בְּגִימְטְרִיא אֲרִבַּע מֵאוֹת שְׁבַעִים וְשִׁבְעִים שֶׁזֶה הֵימִין בְּגִימְטְרִיא

של בעתה שעולה 477. וכן המלים ק"ץ תשל"ו תשפ"ד ועוד 1335 בגימטריא של הפסוק: "אשרי המחפה וגייע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה".

לְכֹן נתנו חז"ל שמות של **כָּסָא כְבוֹד וְאָדָם** דוקא **לְבֵית הַכְּסָא** שהיה בבית המקדש, כמוכא במשנה על המחילות בבית המקדש: (תמיד א, א) יוצא והולך לו במסכה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה, ומדורה היתה שם, **ובית כסא של כבוד**. וזה היה **כבודו**, מצאו נעול, יודע שיש שם **אדם**. פתוח, יודע שאין שם **אדם**. ירד וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הפהנים. כיון שבבית הכסא נמצאת נקדת הסוף של השפעת בית המקדש שירדת לחיצונים, לכן שם ראוי השם **כבוד** האמתי שכולל את כל ההשפעה, ולאחר שהפהנים היו אוכלים קדשי ה' והיו מפנים בבית הכסא את הפסלת, כאן קבלו החיצונים את חלקם מקדשי ה', וזה ממש סיום ההשפעה של בית המקדש למקומות הנמוכים ביותר שההשפעה יורדת להחיות את רוחניות עולם הקלפות שממנו יונקים החיצונים ואמות העולם והמדרגות התחתונות ביותר. וכן נסח המשנה 'וזה היה כבודו וכו', **יודע שאין שם אדם** מרמז על נסח הפתוב על קדש הקדשים: (ויקרא טז, יז) "**וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו**". לרמז שנקדת הסוף של ההשפעה קשורה עם נקדת ההתחלה בקדש הקדשים ממש. וכן "**עד צאתו**" מרמז על נקדת הסוף כשההשפעה **יוצאת** לחיצונים. לפי זה מבאר מדוע **כבוד** הוא מלשון **כבד**, כיון שכבוד ענינו השפעה, הוא כבד על מי שנושא אותו, עד שישפיע הלאה. וכן **כבד** בגימטריא שם הוי"ה שמשפיע את השפע. וכן **כב"ד** בא"ת ב"ש **שק"ל**, שהוא בגימטריא **צדיק יסוד עולם**, ומסמל את היסוד שמשפיע בכל העולמות. ולכן אומרים בברכת המזון **הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד** לרמז שהשפעת הפרנסה מאת ה' היא חלק מכבוד ה' שמתגלה בעולם.

וכן בברכת **אשר יצר** מזכירים את **כסא הכבוד** לרמז שאכן כבוד ה' והשפעת ה' מתגלה בניתר שאת בעשית הצרכים ששם סיום השפעת האדם, וכפי שבארנו נקודת הסיום כוללת את כל ההשפעה מתחלה ועד סוף. וכן מצינו בגמרא (ברכות

ס: הַנְּכַנֵּס לְבַיִת הַכֹּהֵן, אוֹמֵר "הִתְכַבְּדוּ מְכַבְּדִים קְדוֹשִׁים מִשְׁרְתֵי עֲלִיוֹן, תָּנוּ כְּבוֹד לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הֲרַפּוּ מִמֶּנִּי עַד שְׂאֲפָנִס וְאֶעֱשֶׂה רְצוֹנִי, וְאָבוֹא אֲלֵיכֶם. אָמַר אַבְיִי לֹא לִימָא אִינִישׁ הֵכִי דִילְמָא שְׂבָקִי לִיה וְאֲזַלִּי. אֲלֹא לִימָא שְׂמְרוּנֵי שְׂמְרוּנֵי, עֲזְרוּנֵי עֲזְרוּנֵי, סְמְכוּנֵי סְמְכוּנֵי, הִמְתִּינוּ לִי הִמְתִּינוּ לִי, עַד שְׂאֲפָנִס וְאֶצֵּא, שְׂכֹן דְרַכְּוֹן שֶׁל בְּנֵי אָדָם. רוֹאִים שְׂגָם לִפְנֵי הַכְּנִיסָה לְבַיִת הַכֹּהֵן תִּקְנוּ לומר לְשׁוֹנוֹת שֶׁל כְּבוֹד לְמַלְאָכֵי הַשְּׁרָת, וְכִפִּי שֶׁבְּאֲרָנוּ שְׂפָעַת מַגִּיעַ הָאָדָם לְנִקְדַּת הַכְּבוֹד שֶׁלוֹ, הֵינּוּ סִיּוֹם הַהִשְׁפָּעָה. וְכֵן בֵּית הַכֹּהֵן בְּגִימְטְרִיא דּוּמָם צוּמַח חֵי מְדַבֵּר לְרַמֵּז שֶׁבְּמִקּוֹם הַנְּמוּדָה הַזֶּה נִכְלָלוֹת כָּל הַמְּדַרְגּוֹת מִתְחַלָּה וְעַד סוּף.

מְצִינוּ בְּגִמְטְרִיא (סְנֵהֲדֵרִין כ:): תַּנְיָא רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁלֹשׁ מִצְוֹת נִצְטִיּוּ יִשְׂרָאֵל בְּכַנִּיסַתָּן לְאֶרֶץ, לְהַעֲמִיד לָהֶם מִלָּה, וְלִהְיֶה זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְלָק, וְלִבְנוֹת לָהֶם בֵּית הַבְּחִירָה. וְזֶה מִקְבִּיל לְמִדְרָשׁ (יִלְקוּט שְׁמוּאֵל קו) אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר מְנַסֵּיא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאִין סִימָן גְּאֵלָה לְעוֹלָם עַד שְׂיַחְזְרוּ וְיִבְקְשׁוּ שְׁלֹשֶׁתָם, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב "אַחַר יָשְׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זֶה מִלְכוּת שָׁמַיִם, "וְאֵת דְּוֹד מְלָכָם" זֶה מִלְכוּת בֵּית דָּוִד, "וּפְחָדוּ אֶל ה' וְאֵל טוֹבוֹ" זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְרוֹאִים בְּשְׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּמִלְכוּת בֵּית דָּוִד, וְכֵן מִלְכוּת שָׁמַיִם מִקְבִּילָה לְמַחֲזֵית עַמְלָק, כִּי אֵין הַשֵּׁם שָׁלֵם עַד שְׂיִמְחָה זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְלָק. וְכֵן ג' פְּעָמִים נִכְתָּב בִּתְנ"ךְ הַשְּׂרָשׁ שֶׁל סֵפֶר זְכָרוֹן; הַפְּסוּק "זְכָרוֹן בְּסִפְרָה" נֶאֱמַר עַל מַחֲזֵית עַמְלָק, וְהַפְּסוּק "סֵפֶר זְכָרוֹן" נֶאֱמַר לְאֵלוֹ שְׂיִזְכּוּ לְרֵאוֹת אֶת מִלְכוּת בֵּית דָּוִד, וְ"סֵפֶר הַזְּכָרוֹנוֹת" קְשׁוּר עִם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. כִּפִּי שְׁרוּאִים בְּעִזְרָא פֶּרֶק ד' וּפֶרֶק ו' שֶׁבְּתַחֲלָה כָּתַב כּוֹרֵשׁ מְגִלָּה בְּסִפְרָה הַזְּכָרוֹנוֹת שֶׁל מְלָכֵי פָּרַס וְנָתַן הוֹרָאָה לְבְנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי, וְאַחֲרַי כִּד בְּתַחֲלָת מִלְכוּת אַחְשֵׁרוּשׁ הִיָּה שְׂמִשֵּׁי הַבַּיִת שֶׁל הַמֶּן סוּפֵר הַמִּלָּה, וְהוּא קָרָא מִתּוֹךְ סֵפֶר הַזְּכָרוֹנוֹת דְּבָרִים רְעִים עַל הַיְּהוּדִים שֶׁהֵם מוֹרְדִים בְּמִלְכָּה וְכוּ', וְהִסִּית אֶת אַחְשֵׁרוּשׁ לְבַטֵּל אֶת הַרְשׁוֹת שֶׁנָּתַן כּוֹרֵשׁ לְבְנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. מִשׁוּם כֵּן, חָזַר מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִי לְשׁוֹשׁוֹן, שֶׁכָּבַר עָלָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עִם אֵלוֹ שְׂעָלוּ לְבְנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לְפַעַל שְׂיִאֲפְשׁוּ מִחֲדָשׁ לְבְנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אֲזַי אֲרַע נִס פּוֹרִים שֶׁה' הִכְנִיס אֶת מְרַדְּכֵי

לתוך ספר הזכרונות של מלכי פרס. ואחרי נס פורים מזכר בעזרא שמצאו את המגלה של כורש בתוך ספר הזכרונות של מלכי פרס ודרגוש בן אסתר צנה לבנות את בית המקדש השני. שמעתי מהרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שדחיפת המלאכים את שלשת הרועים משה פנחס ורבי עקיבא באה לרמז להם שהם צריכים לדחף ולבקש את שלש הבקשות של מלכות שמים, מלכות בית דוד ובנין בית המקדש. ונרמז בפסוק שמזכיר המדרש "ופחדו אל ה' ואל טובו" אותיות ודחפ"ו. וכן שמעתי בשם אחד מגדולי ישראל שליט"א ששאל איך יתכן שמרים הנביאה התערבה בעניינים הפרטיים של הוריה, והתנכחה עם אביה שיחזיר את האם יוכבד שגירש, מה שנוגד הנהגה של כבוד אב ואם. ובאר שיש פאן רמז שאם רוצים גואל, הילדים צריכים להתערב להורים, הינו בני ישראל צריכים פביכול להתערב בעניינים של אביהם שבשמים ולבקש את הגאולה.

מדינת, ישראל-מ, המשיח, תורה, ונושעתמאיביכם-מ, בחדשהשניבעשריםבחדש-מ	76
י הכי קרבן יהוה לאהקרי בבמעדו חטאו ישאהא ישהואו כי יגוראת	ד ט-יג
פטו כן יעשה חק האחתיה הילכם ולגרולאזרח הארץ ובי ומהק יסאתה	ד ט-יד
ערביה העלהמשכן כמראהשעדבקרכן יהי התמי דהענן יכסנו ומר	ד ט-טו
ואחרי כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר ישכן שמהענן שם יחנו בני יי	ד ט-טז
יי הוה יחנו כל ימי אשר ישכן הענן עלהמשכן יחנו ובהארי יהענן ע	ד ט-יח
תמשרתיה הוה ולא יסעו וישאשר יהיה הענן ימי מספר עלהמשכן על	ד ט-יט
ריה הענן מערב עד בקרו נעלה הענן בבקרו ונסעו או יומסול יהו	ד ט-כא
י סבהארי יהענן עלהמשכן לשכן עלי ו יחנו בני ישראל ולא יסעו ו	ד ט-כב
והי סעו אתמשרתיה הוה שמרו עלפי יהוה בידמשהו ידבר יהוה אלמש	ד ט-כג
שהאתם והי ולך למקראהעד הו למסעאתה מחנ ותתקעו בהן ונועדו א	ד יב
יתקעו ונועדו אלי יהנשי א ישראל אלפי ישראל ותקעתם תרועה נ	ד יד
השני יתנוסעו המחנ ותהחנ יסתי מנהתרו עה יתקעו למסעי הסו בהקה	ד יו
ן הכהנים יתקעו בחצרותיה והי ולכם לחקתעו למלדרתי כסוכי תבאו	ד יח
תסב חצרותיה נזכרתם לפני יהוה האלהים ונושעתם מאביכם ובי ו	ד יט
קעתם בחצרותיה תעלעלתי כם עלזבחי שלמי כם והי ולכם לזכרון לפני	ד יא
שני בחדשהשני בעשרים בחדש נעלה הענן מעלמשכן העדתו יסעו ו	ד ייא
ענן במדבר פארן ויסעו בראשנה עלפי יהוה בידמשהו יסעדגל מחנה	ד ייב
חשו וכן עמי נדבו עלצבאמטה בני יששכר נתנאל בן צנוערו עלצבאמט	ד ייד

צפן מאת הרה"ג ר' נ. דויטש שליט"א שמרמז על יום עשרים באיר אחרי שימלאו למדינת ישראל 76 שנים שנוזכה

לביאת המשיח.

א לה-י א ם ישראל יהי השמך ו
 א לה-י י קראת שמו ישראל ו
 א לה-יא י אמר לו אלהי סאני א
 א לה-יא לשד' פרה ורבה גו' ו
 א לה-יא קהל גו' ים יהי הממך ו
 א לה-יא מלכי סמת' לצ' י צאו
 א לה-יב ואתה ארץ אשר נתתי ל
 א לה-יב אברהם ולי צחק לך את
 א לה-יב ננהו לזרעך אחר' יך א
 א לה-יב תן אתה ארץ ויעל מעל
 א לה-יג י ואלהי סבמקום אשר
 א לה-יג דבר אתו ויציבי עקבמ
 א לה-יד צבה במקום אשר דבר א
 א לה-יד תו מצבת אבן ויסך על
 א לה-יד יהו סך ויצק עלי השמ
 א לה-יד ויקרא עקב את שמה
 א לה-טו מקום אשר ידבר אתו שם
 א לה-טו אלהי סבי תאלו יסעו
 א לה-טז מבי תאלו יהי עו' ד' כב
 א לה-טז רתה ארץ לבו אא פ' רתה
 א לה-טז ותל דרחל ותקש' שבלדת
 א לה-טז הויה בהקש' תהבלדת
 א לה-יז הו תאמר לה' מי לדתא
 א לה-יז לתיראי כ' גסז הלך רב
 א לה-יז ויהי בצאת נפשה כי
 א לה-יח מתה ותקרא שמו בן או
 א לה-יח נ' ואב' י' קרא לו בני
 א לה-יח מ' ונתת רחל ותקבר
 א לה-יט בדרך אפרתה והוא אב' ית
 א לה-יט לחסו יציבי עקב מצבה
 א לה-כ על קברתה' ו אמצבתק
 א לה-כ ברת רחל ע' ד' יהי וסו יס
 א לה-כא עישראל ו' טאה להמה
 א לה-כא לאה למגדל עדרו יהי

עוד צפן מאת הרה"ג ר' נ. דויקטש שליט"א

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילְנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הַאי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בהכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.**

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.**

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מציינו במדרש (ילקוט שמואל קו) **"א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, ה'א הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש.** (ה'רמח"ל (דרד עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7JH0Js19bumlHE?usp=sharing>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת